

3. Treba li Treću direktivu o električnoj energiji tumačiti na način da nacionalni propis, poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku, kojim se uspostavlja posebna mjera koja se sastoji od obveznog nameta koji plaćaju regulirani subjekti, uključujući i imatelji odobrenja za opskrbu električnom energijom koje je izdao Ured, koji je utvrđen s obzirom na njihov ekonomski rezultat uključujući i onaj ostvaren obavljanjem djelatnosti u inozemstvu, ne odgovara zahtjevima transparentnosti, nediskriminacije i jednakosti pristupa potrošačima u smislu članka 3. navedene direktive, s obzirom na to da se – kad je riječ o reguliranom subjektu – obračunava i na prihode ostvarene (na ime opskrbe električnom energijom ili drugo ime) u inozemstvu, dok se – kad je riječ o imatelju odobrenja za opskrbu električnom energijom na temelju odobrenja „putovnice” za opskrbu električnom energijom koje je izdano u vlastitoj državi članici podrijetla – obračunava isključivo na prihode koji su ostvareni u Slovačkoj Republici?

⁽¹⁾ SL 2009, L 211, str. 55.

Tužba podnesena 8. lipnja 2018. – Europska komisija protiv Kraljevine Belgije

(Predmet C-384/18)

(2018/C 285/48)

Jezik postupka: francuski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: H. Tserepa-Lacombe, L. Malferrari, agenti)

Tuženik: Kraljevina Belgija

Tužbeni zahtjev

- Utvrditi da je Kraljevina Belgija povrijedila obveze koje ima na temelju članka 25. Direktive 2006/123/EZ ⁽¹⁾ i članka 49. UFEU-a;
- Naložiti Kraljevini Belgiji snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Kraljevina Belgija je, (i) zabranivši zajedničko obavljanje računovodstvenih djelatnosti, s jedne strane, i djelatnosti brokera, agenta za osiguranje, agenta za nekretnine ili bilo koje bankarske djelatnosti ili djelatnosti financijskih usluga, s druge strane, i (ii) dopustivši komorama Institut professionnel des comptables et Fiscalistes agréés (IPCF) (Institut za ovlaštene računovođe i porezne savjetnike) da zabranjuju zajedničko obavljanje računovodstvenih djelatnosti, s jedne strane, s poljoprivrednim, obrtničkim ili trgovačkim djelatnostima, s druge strane, povrijedila obveze koje ima na temelju članka 25. Direktive 2006/123/EZ i članka 49. UFEU-a.

⁽¹⁾ Direktiva 2006/123/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. o uslugama na unutarnjem tržištu (SL L 376, str. 36.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 47., str. 160.)

Tužba podnesena 29. lipnja 2018. – Europska komisija protiv Talijanske Republike

(Predmet C-434/18)

(2018/C 285/49)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: M. Patakia, G. Gattinara, agenti)

Tuženik: Talijanska Republika

Tužbeni zahtjev

- utvrditi da je time što Komisiji nije podnijela nacionalni program za gospodarenje istrošenim gorivom i radioaktivnim otpadom, Talijanska Republika povrijedila obvezu iz članka 15. stavka 4. u vezi s člankom 13. stavkom 1. Direktive Vijeća 2011/70/Euratom od 19. srpnja 2011. o uspostavi okvira Zajednice za odgovorno i sigurno gospodarenje istrošenim gorivom i radioaktivnim otpadom ⁽¹⁾;
- naloži Talijanskoj Republici snošenje troškova postupka.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Članak 15. stavak 4. u vezi s člankom 13. stavkom 1. Direktive Vijeća 2011/70/Euratom od 19. srpnja 2011. o uspostavi okvira Zajednice za odgovorno i sigurno gospodarenje istrošenim gorivom i radioaktivnim otpadom utvrđuje da države članice Komisiju prvi put obavješćuju o sadržaju svoga nacionalnog programa koji obuhvaća sve točke iz članka 12. te direktive, „čim prije” ali najkasnije do 23. kolovoza 2015.

Komisija smatra da iz elemenata koje je pružila Talijanska Republika u tijeku prethodnog postupka proizlazi da se navedeno obavješćivanje nije nikada dogodilo, s obzirom na to da talijanska tijela nisu još podnijela Komisiji konačni tekst nacionalnog programa usvojenog za gospodarenje istrošenim gorivom i radioaktivnim otpadom.

⁽¹⁾ SL L 199, str. 48. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 28., str. 136.)